

Bumba Dumba

nebuvo bumbeklis. Net jei galėtum šitaip pamanyti,
istorija, kurią išgirsi, visai ne apie tai.

– Tai apie ką? – paklausi. – Apie mane?
Apie tave? Ar dar Kažką?..

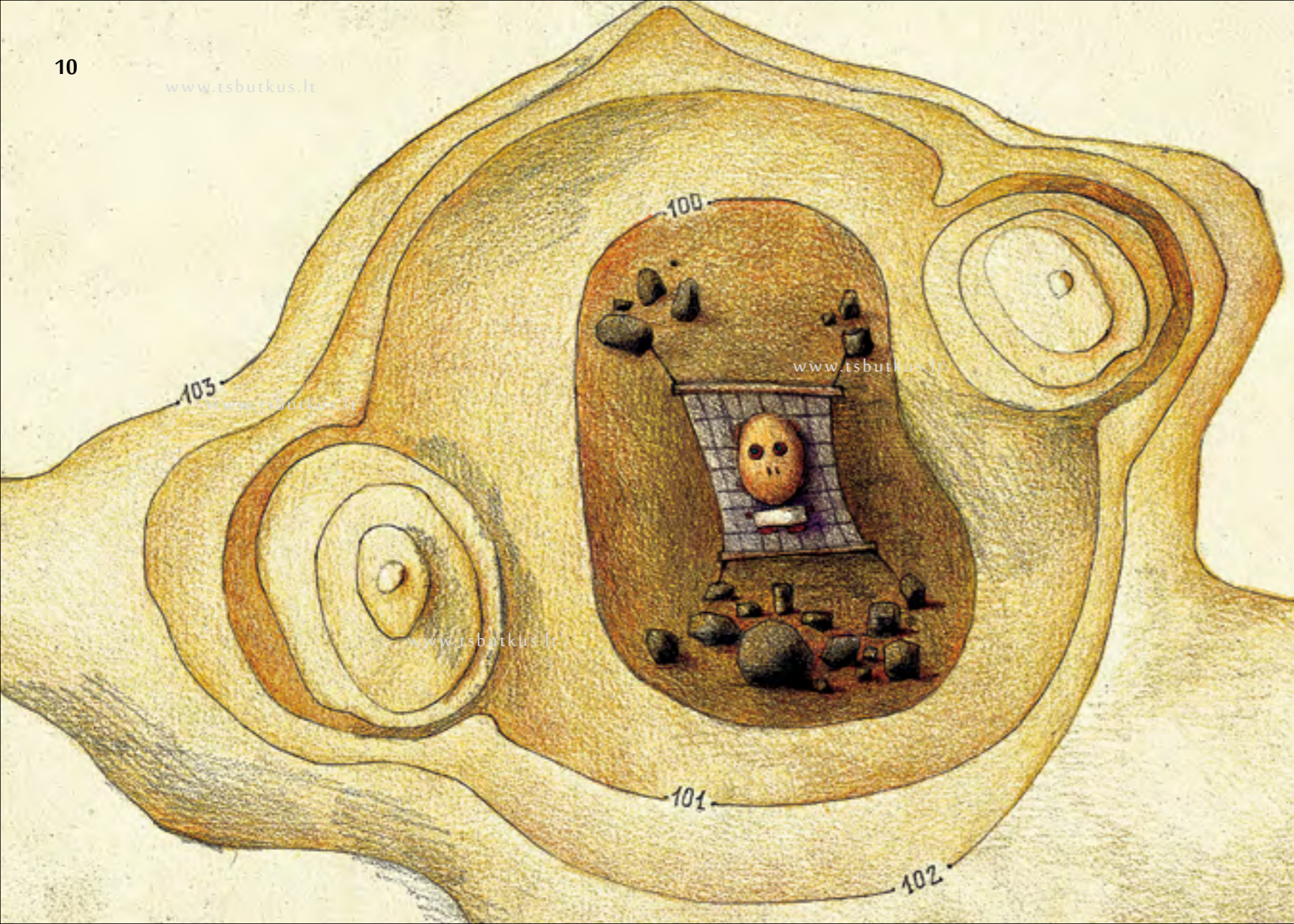
– Galbūt. Klausykis.

Bumba Dumba buvo paprasčiausias
žmogelis. Gyveno be rūpesčių, nieko neveikė
ir visai apie tai negalvojo. Kol vieną kartą...

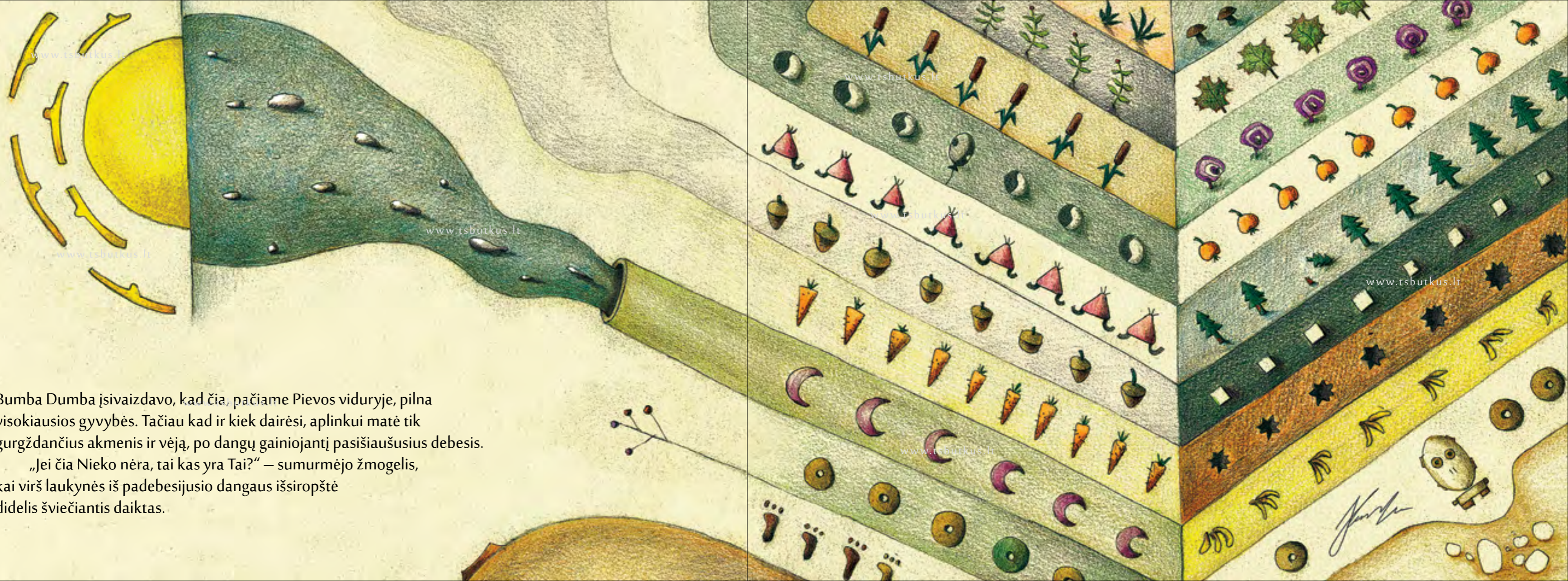
...Bumba Dumba pamatė: jis guli po atviru Dangumi, neišmatuojamų platumų ir neaprėpiamų tolybių pakraštyje, kur suskrenda didžiausi ir keisčiausi debesys, kur ugnies kamuoliai galynėjasi su plačiausiomis tamsybėmis. Guli sau ir mąsto: „O pakraštys – tai tas mėlynumas anapus Pievos ar anas juokingas rausvas taškeliūkštis, judantis manęs link?“ www.tsbutkus.lt

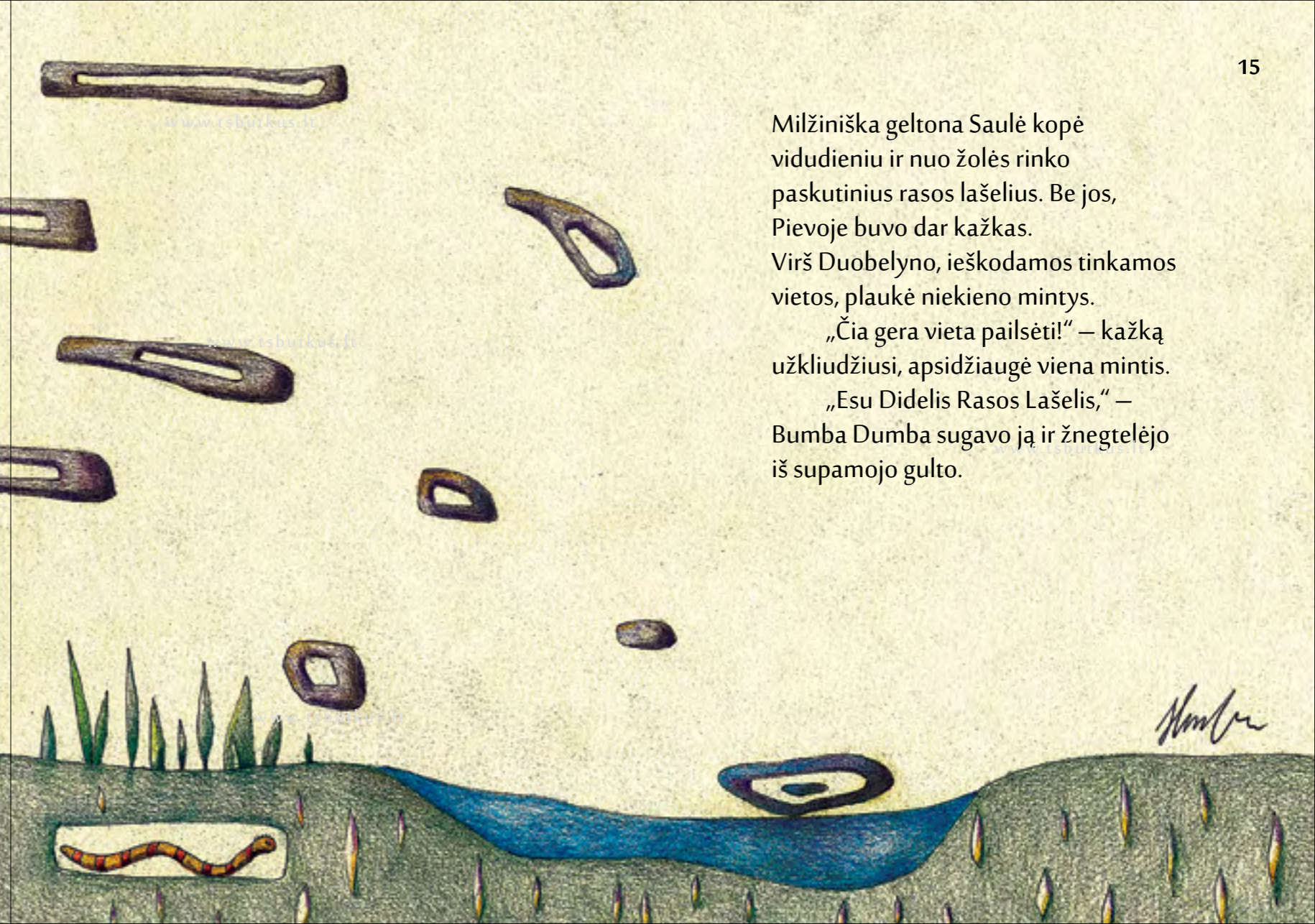
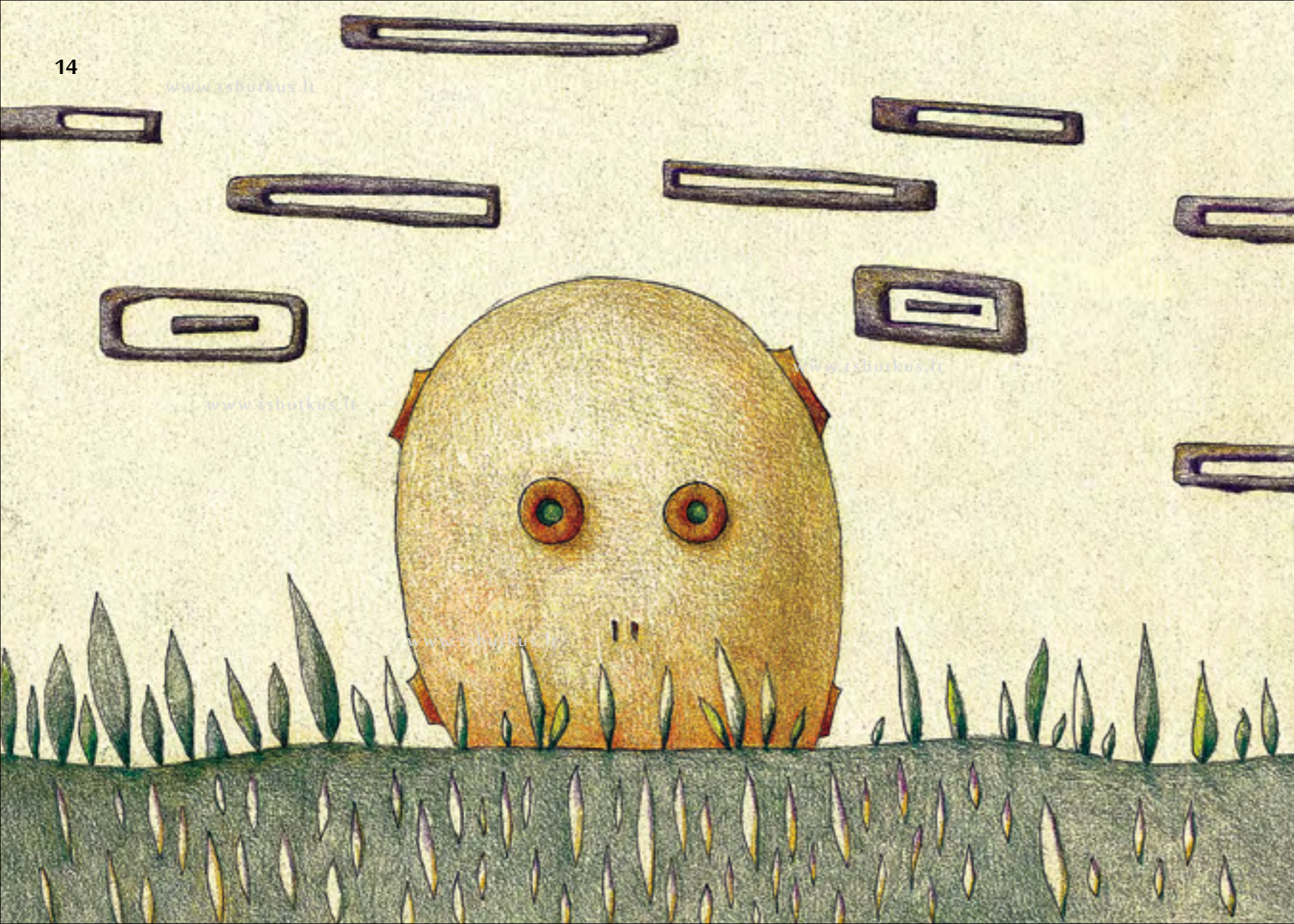
Vieta, kur gulėjo Bumba Dumba, nebuvo panaši į jokių pakraštį. Iš toli galėjai pamanyti, kad tai apleistas laukas arba dykra. Iš arčiau ši vieta būtų priminusi nedidelę kalvą ar pylimą. Nusileidęs žemyn, būtum išvydęs dar keistesnį dalyką. Prieš tave atsivėrusiame giliame Duobelyne, pilname senų akmenų, ir gyveno žmogelis, vardu Bumba Dumba.

Bumba Dumba įsivaizdavo, kad čia, pačiame Pievos viduryje, pilna visokiausios gyvybės. Tačiau kad ir kiek dairėsi, aplinkui matė tik gurgždančius akmenis ir vėją, po dangų gainiojantį pasišiaušusius debesis.

„Jei čia Nieko nėra, tai kas yra Tai?“ – sumurmėjo žmogelis, kai virš laukynės iš padebesijusio dangaus išsiropštė didelis šviečiantis daiktas.

Milžiniška geltona Saulė kopė
vidudieniu ir nuo žolės rinko
paskutinius rasos lašelius. Be jos,
Pievoje buvo dar kažkas.

Virš Duobelyno, ieškodamos tinkamos
vietos, plaukė niekieno mintys.

„Čia gera vieta pailsėti!“ – kažką
užkliudžiusi, apsidžiaugė viena mintis.

„Esu Didelis Rasos Lašelis,“ –
Bumba Dumba sugavo ją ir žnegtelėjo
iš supamojo gulto.

Handwritten signature